

A feladat jellegénél fogva nem nyújtott túl sok különböző módot a mérés elvégzésére, így a megoldás menete szinte mindenütt azonos volt. A megoldók vizet melegítettek gáztűzhelyen, illetve villanytűzhelyen. A víz hőmérsékletét mérték, és két hőmérsékleti pont (általában 20–25 °C és 80–90 °C) között – ismerve a víz hőkapacitását – kiszámolták a felvett hőmennyiséget. A megoldók egy része nem felejtette el lefedni az edényeket, hogy megakadályozza a víz párolgását (ellenkező esetben a nagy párolgáshő miatt a hasznos energia egy része elveszett volna). Egyesek az adatokat az edény hőkapacitásával is korrigálták, illetve megmutatták, hogy ez a vízéhez képest kicsi.

A gázfogyasztást palackos gáz esetében tömegméréssel, vezetékes gáz esetében a gázóra leolvasásával lehetett meghatározni. Szükség volt a gáz égéshőjére is, mely adatot ($\sim 30 - 50\,000\text{ kJ/m}^3$) különböző táblázatokból vették a megoldók. A villanytűzhely esetében két lehetőség adódott: vagy a névleges teljesítményadatot kellett használni, vagy minden más fogyasztó kikapcsolása után a villanyórát, mint fogyasztásmérőt.

A mért hatásfokra 20% és 70% közötti értékek adódtak a különböző megoldók méréseiből. Ez a szórás természetes, hiszen a hatásfok nagysága erősen függ a főzőlapok és az edények nagyságától és a fűtőtömeg beállításától. *Varjas István* (Pécs, Zipernovszky K. Szki., III. o. t.) pl. megmutatta, hogy a takarékláng valóban nevének megfelelően működik, mivel rajta jobb hatásfokkal lehet vizet melegíteni, mint nagy lángon.

Az általában közismert energiaárakat felhasználva a mért fogyasztásokból könnyen meghatározható volt 1 kJ hasznos energia ára. A kapott eredmények általában $10^{-3} - 10^{-4}$ Ft közé estek, és azt mutatják, hogy gázzal 2–5-ször olcsóbb főzni, mint villamos energiával.